

El joc parlamentari

Un dia ens llevarem amb aquesta obsessió: hem de canviar les regles del joc. És clar en el cas del futbol. La tàctica del fora de joc fa més avorrits els partits. Els de bàsquet no paren d'introduir canvis i amb això guanyen espectadors i emoció. ¿Qui canviarà el joc al Parlament de Catalunya? No, un altre debat sobre el reglament, no ¡Quin cansament! I és que tinc la impressió que allò que ens ofega és el caràcter pesant de les majories absolutes. La majoria aritmètica bloqueja comissions i ponències, la lletra petita de la vida parlamentària. (Quan la comissió específica per estudiar el tema del joc a Catalunya investigava, els membres de la comissió anaven pel món com somnàmbuls: «no, que no pot ser. Si és blanc no pot dir-se 'negre' encara que ells tinguin la majoria absoluta»).

El joc parlamentari es queda sovint en això, en joc, perquè ningú no s'acaba de creure massa el poder amb què compta. Ni els uns ni els altres es creuen massa el poder real de l'autonomia. Tots tenen —tenim— la impressió que gaudim d'una autonomia tolerada, cedida, bé que amb doble control: l'econòmic i el legislatiu, les lleis de bases o bàsiques i els pressupostos finalistes. El sostre de la nostra autonomia és baix... i no entro en comparacions amb l'autonomia republicana. Com és baixa la nostra autonomia industrial, i encara més la financera. Per no dir, ¡ep!, la cultural.

(Fa pocs dies, després del matx Barça-Logronyès, ¿qui no es va adonar que entrenadors i jugadors del Logronyès parlaven en català mentre que entrenador i jugadors del Barça ho feien en castellà?).

El fantasma dels independentistes atura la pràctica d'un autogovern menys acomplexat. Això, que es repe-

teix, no és del tot cert. Sí que ho és, en canvi, que són ben pocs els interessats en un exercici més gran de l'autogovern.

La facilitat amb què els polítics catalans juguen la carta del doble poder —a Madrid i a Catalunya—, o la tendència dels uns i dels altres a barrejar dinàmiques, resulta, si més no, sospitosa.

La lletra petita del Parlament pot ser apassionant. Els plens no ho són gairebé mai. Les preguntes parlamentàries poden ser molt suggerents però no ho són, en general, les respostes de l'executiu —per exemple, les relacionades amb les preguntes sobre seguiment de

pressupostos— són infamants, decebedores, humiliants, impròpies d'un estat democràtic. I aquest estil de res-

postes crea addició: resulta tan fàcil això d'amagar dades, això de crear nits i boires a l'entorn del dret estricte del control democràtic.

La pèrdua del sentit del joc parlamentari és inversament proporcional al coneixement que Catalunya té de Catalunya. Més clar: pocs països del món assisteixen al contrast entre una retòrica patriòtica i una tràgica incapacitat d'anàlisi de la pròpia realitat. Abunden els diputats que ignoren la fesomia de la Catalunya real i que només en coneixen la caricatura i/o el cromó. El cromó és el resultat d'una hegemonia de massa anys en què la dreta del país ha controlat tant la història com la geografia de Catalunya. A falta de poder i de país real, creix la litúrgia del poder. Tot acaba essent un joc de fe. «Crec en un país que desconec, me l'estimo perquè n'estimo la caricatura possible i mai els contorns reals».

Catalunya hauria de poder recuperar el sentit de les mobilitzacions populars. És té ganes. L'«anècdota» de Vandellós ha demostrat que era possible fins i tot la imaginació política (l'exemple dels veïns de l'Ametlla) en un país que semblava encarcerat i entre fum de baluernes mil·lenàries. El joc parlamentari hauria d'ajudar en aquesta represa de la mobilització, només possible si els més joves entenen la lletra i la música d'una nova proposta. ¿Què farà el Parlament per deixar-se travessar per les agulles d'una realitat punyent, avui per avui emmanillada?

Ignasi Riera
Diputat d'Iniciativa
per Catalunya al Parlament

